EUROPEISKA GEMENSKAPERNAS KOMMISSION

Bryssel, den 30.1.2007
KOM(2007) 34 slutlig

RAPPORT FRÅN KOMMISSIONEN TILL RÅDET

Bedömning av de italienska myndigheternas rapport om hur de lyckats driva in tilläggsavgiften som mjölkproducenterna är skyldiga att betala för perioderna 1995/1996 till 2001/2002

(enligt artikel 3 i rådets beslut 2003/530/EG)

RAPPORT FRÅN KOMMISSIONEN TILL RÅDET

Bedömning av de italienska myndigheternas rapport om hur de lyckats driva in tilläggsavgiften som mjölkproducenterna är skyldiga att betala för perioderna 1995/1996 till 2001/2002

(enligt artikel 3 i rådets beslut 2003/530/EG)

Denna bedömningsrapport har upprättats av kommissionen i enlighet med artikel 3 i rådets beslut 2003/530/EG av den 16 juli 2003 om huruvida ett stöd som Republiken Italien har för avsikt att bevilja sina mjölkproducenter är förenligt med den gemensamma marknaden[1].

Enligt artikel 1 i det beslutet skall stödet – som består i att Republiken Italien träder in och till gemenskapen betalar det belopp som mjölkproducenter är skyldiga gemenskapen på grundval av tilläggsavgiften på mjölk för perioderna 1995/1996 till 2001/2002, och låter dessa producenter betala tillbaka sin skuld genom uppskjuten betalning utan ränta över ett antal år – undantagsvis anses vara förenligt med den gemensamma marknaden under förutsättning att

– återbetalningen är fullständig och görs genom årliga amorteringar av lika storlek, och

– återbetalningsperioden inte överstiger 14 år, med början den 1 januari 2004.

Enligt artikel 2 i beslutet skall stödet beviljas med villkoret att Italien anmäler hela tilläggsavgiften för de perioder som avses till Europeiska utvecklings- och garantifonden för jordbruket (EUGFJ) och att Italien drar av den kvarstående skulden från de utgifter som finansieras genom EUGFJ för november 2003, november 2004 och november 2005 i tre identiskt lika årliga amorteringar.

Italien anmälde hela tilläggsavgiften för perioderna i fråga i vederbörlig ordning i en skrivelse av den 26 augusti 2003.

Den kvarstående skulden har i vederbörlig ordning dragits av från de utgifter som finansieras genom EUGFJ för november 2003, 2004 och 2005.

Enligt artikel 3 i beslutet skall de behöriga italienska myndigheterna årligen rapportera till rådet och kommissionen om hur de lyckas driva in det belopp som producenterna är skyldiga på grundval av tilläggsavgiften för perioderna 1995/1996 till 2001/2002.

De italienska myndigheterna rapporterade enligt denna bestämmelse till rådet och kommissionen beträffande amorteringen för 2004 i en skrivelse från jordbruksministern daterad den 3 oktober 2005. Rapporten innehöll inte tillräckligt med uppdaterade uppgifter för att kommissionen skulle kunna göra en bedömning av kontrollen och framför allt av uppföljningen i de fall då tidsfristerna för inbetalning inte hade respekterats. En rapport med de begärda uppdaterade uppgifterna om amorteringen för 2004 och om amorteringen för 2005 lämnades i form av en skrivelse från jordbruksministern daterad den 5 oktober 2006.

[1] EUT L 184, 23.7.2003, s. 15.

BETALNING AV AVGIFT ENLIGT AMORTERINGSORDNINGEN

Av de sammanlagt 25 000 producenter som är skyldiga avgifter för de sju perioder som omfattas av rådets beslut, men som har fått anstånd med betalningen genom beslut av nationella domstolar i väntan på slutliga avgöranden, har omkring 15 200 valt att betala enligt amorteringsordningen. För dem som valt att betala enligt amorteringsordningen avskrivs alla icke avgjorda rättstvister. Dessutom leder underlåtande att betala en enda av de årliga amorteringarna till att producenten utesluts från ordningen och då kan bli föremål för indrivning av hela det belopp han är skyldig, plus kumulerad ränta.

De 15 200 deltagande producenterna var skyldiga omkring 345 miljoner euro, vilket motsvarar omkring en tredjedel av hela skuldbeloppet för avgiften på producentnivå. Det verkar alltså som om det till största delen är de producenter som är ansvariga för de mindre överskotten som har valt att omfattas av ordningen. Å andra sidan har de producenter som står för mer omfattande individuella överskottsleveranser (10 000 producenter som fakturerats omkring 695 miljoner euro över de sju perioderna) i stället valt att fullfölja sina rättstvister vid de italienska domstolarna.

I bilaga 3 till de italienska myndigheternas rapport framgår det av uppdelningen av de inbetalningar som skall göras för de 14 årliga amorteringarna, att av de producenter som deltar har omkring 2 280 valt att betala hela sin återstående avgiftsskuld i en enda amortering. Detta förklarar varför totalsumman för den första amorteringen är omkring 3 miljoner euro högre än totalsumman för den andra.

Vid de första och andra amorteringarna betalades 99,6 % respektive 97,9 % av skuldbeloppen in i tid. Sammanlagt betalades omkring 53,5 miljoner in. På grundval av erfarenheterna från den första amorteringen kan man anta att den slutliga procenten betalningar efter slutförd kontroll kommer att visa sig vara högre än vad som för närvarande framgår.

Dessa betalningsnivåer tyder visserligen på att de deltagande producenterna är generellt sett är beslutna att uppfylla sina skyldigheter, men kommissionen anser att den uppföljning som görs i de fall betalning inte har registrerats inom tidsfristen är en huvudindikator på hur angelägna myndigheterna är att se till att villkoren för ordningen uppfylls på ett korrekt sätt och i slutänden att driva in hela den avgift som skall betalas. Eftersom det rör sig om relativt få betalningar som inte har registrerats bör det dessutom gå ganska snabbt att genomföra kontrollerna och, vid behov, inleda indrivningsförfaranden.

Kommissionen är i detta sammanhang inte helt nöjd med att resultaten av de undersökningar som gjorts av de behöriga regionala myndigheterna för att kontrollera betalningsstatus för den första amorteringen – som skulle ha betalats senast den 31 december 2004 – fortfarande inte har rapporterats i 32 av 269 fall. Det tycks inte finnas någon tillgänglig information om exakt hur långt man har kommit i undersökningarna för att kontrollera betalningsstatus för kvarstående skulder för den andra amorteringen.

AVGIFTER SOM SKULLE HA BETALATS FÖR PERIODERNA 1995/96 TILL 2001/02 SOM INTE FÖRTS IN I AMORTERINGSORDNINGEN OCH SOM FORTFARANDE BESTRIDS VID ITALIENSKA DOMSTOLAR

Det har framhållits att amorteringsordningen utnyttjas i relativt låg grad i förhållande till de avgiftsbelopp som registrerats. Det innebär att de anstånd med betalning som beviljats av de italienska domstolarna i väntan på ett slutligt avgörande fortfarande utgör ett hinder för omedelbar indrivning hos omkring 10 000 producenter som fakturerats totalt omkring 695 miljoner euro och som väljer att fullfölja rättstvisterna.

Eftersom de producenter som valde amorteringsordningen stod för mer än 37 000 avgiftsfakturor[2] som bestridits under de olika perioderna, är det dock en avsevärd mängd tvister som har avskrivits. Detta kan förväntas bidra till att de kvarvarande tvisterna behandlas snabbare vid domstolarna.

Avskrivningen av tvister, som var ett villkor för att få delta i amorteringsordningen, genomfördes 2004. I bilaga 18 till den andra rapporten anges att under 2005 fattades domstolsbeslut till förmån för myndigheten beträffande bestridda avgifter till ett belopp av 191 miljoner euro. Detta kan jämföras med beslut eller tillfälliga anstånd till fördel för producenterna till ett belopp av omkring 37 miljoner. Dessa beslut gäller till stor del avgiftsperioder efter de sju perioder som omfattas av rådets beslut.

Kommissionen förväntar sig att framtida rapporter särskilt kommer att ta upp tvister som är relevanta för de sju berörda perioderna och innehålla närmare uppgifter som bekräftar att de producenter som förlorat sina rättstvister har betalt sina skulder. Utan sådana uppgifter kan kommissionen inte på ett korrekt sätt övervaka framstegen i fråga om indrivning av den del av avgiften som inte tagits med i amorteringsordningen.

ÖVRIGT

I rapporten tas andra punkter upp som inte i sig berör framstegen i fråga om indrivningen av avgiften för de perioder som omfattas av rådets beslut, men som läggs fram för att visa på en generell förbättring av systemet. Bland annat hänvisas till en markant minskning av antalet producenter som registrerat överskottsproduktion, från omkring 12 000 under perioden 2002/2003 till 920 (av sammanlagt omkring 48 000 producenter) under perioden 2005/2006. Denna positiva utveckling motverkas dock av att det inte sker någon väsentlig nedgång i produktionen, som efter att ha minskat något, ökade med omkring 230 000 ton under 2005/2006 jämfört med 2004/2005.

Kommissionen framhåller vikten av den lagstiftning som infördes den 25 juni 2005 och som från och med det datumet begränsar behörigheten angående rättstvister om tilläggsavgiften till de administrativa domstolarna. Enligt den information kommissionen fått från de italienska myndigheterna har de flesta tillfälliga anstånden tidigare beviljats av civilrättsdomstolar eller fredsdomare. Hädanefter kommer alla rättstvister i frågan – ett betydligt minskat antal, till följd av att antalet avgiftsskyldiga producenter minskat – att uteslutande hanteras vid de administrativa domstolarna, vilket också garanterar att myndigheten är part i varje mål.

SLUTSATS

Kommissionen anser att de framsteg som gjorts av de italienska myndigheterna i fråga om att driva in de belopp som mjölkproducenterna är skyldiga för tilläggsavgiften för perioderna 1995/1996 till 2001/2002 uppvisar en adekvat hantering av amorteringsordningen, under förutsättning att alla kontroller av uteblivna inbetalningar slutförs av de regionala myndigheterna med den noggrannhet som krävs. Kommissionen erinrar om att utvecklingen av de rättstvister som pågår för perioderna 1995/1996 till 2001/2002 och verkställandet av slutliga domstolsbeslut som bekräftar avgiftsskyldighet skall dokumenteras i kommande årliga rapporter.

[2] Information som erhållits oberoende av de italienska myndigheterna.